Napsal uživatel Jarda Síbrt
Čtvrtek, 01 Červen 2000 01:00

Nové Plíhalovo album jsem dostal od bratra k narozeninám. Bylo to večer, a protože jsem byl již unavený, řekl jsem si, že si pustím jen tak pro chuť tři písničky a celé si ho poslechnu až druhý den. Rozplynul jsem se při první písni o Beduínech ve skříni, zavzpomínal při písni Mám príma den, a když jsem zaslechl nově zaranžovanou Myš, musel jsem si ji pustit ještě asi desetkrát. Lhal bych, kdybych říkal, že se mi nechtělo věřit vlastním uším. Právě naopak!

Vzpomínám, jak jsem se kdysi snažil odposlouchávat doprovod k této písni z jednoho z alb Porty a těšil se, jaký budu mít pěkný kousek k hraní. (A to si člověk nejspíš ještě v duchu říkal, kdyby se mu takhle podařilo zaranžovat nějakou vlastní píseň...). A Karel Plíhal starou aranž prostě zahodí a udělá novou, geniální. Tiché hvízdání, pak pizzicato a semtam nějaký ten tón syntezátoru, jak prosté a jak nedostižné. A další písně na albu nejsou žádnou výjimkou.

V čem je mistrovství Karla Plíhala, se mezi lidmi, kteří se zabývají muzikou, nejspíš všeobecně ví. A těm, kdo si toho doposud nepovšimli, nabízí toto album úžasnou příležitost, krom jiného i díky tomu, že minimálně z poloviny obsahuje nejstarší autorovy písně, které je možné porovnat se staršími nahrávkami.*

Plíhal vyhrabe např. originální rým (křeslo žitím - zesložitím) a úžasně ho v písni ospravedlní: "Na Tvůj něžný pokyn, chodíme do kin, neb je Ti filmové křeslo žitím. Jsi mladá tak proč né na film pro náročné, v nejhorším zesložitím..." a v jiné písni jako kdyby se zato mimochodem omlouval: "duševně jsem chorým pro lásku a pro rým".

Každá píseň je miniaturou, která skvěle drží pohromadě. Hudba a text spolu dokonale splývají, autor si pohrává s náladami a žánry. Vždy ví, co je pro kterou píseň to nejlepší, kdy je to kytara s nylonovými strunami, kdy zvonivá mandolína, kde má být sólo na saxofon, kde je prostor pro syntezátor, jak mají znít sbory, a pokaždé si udělá přesně, co chce. Proto je mimojiné album Kluziště školou aranžování. Aranžmá jsou přesná, úsporná, není v nich ani tón navíc.

Tím se některé písně natolik přibližují dokonalosti, až je člověk občas na pochybách. Též mě napadá, zda dvacet čtyři písní není pro některé posluchače až moc, přestože žádná svou délkou nepřesahuje tři minuty. To se dá ovšem naštěstí na CD přehrávači řešit bez problémů.

No a co na závěr, aby tahle recenze nebyla jen opěvováním? Na bookletu je chyba! Autorem textu k traditionalu "Diga diga do" je Josef Kainar, nikoliv Karel Plíhal.

* Poznámka: Karel Plíhal na jednom z koncertů před tím, než album vyšlo, říkal, že ve svém studiu točí dvě desky, jednu z písní nejstarších, druhou z písní nejnovějších. Nakonec tedy patrně došlo ke spojení do alba jednoho.